Însuşirile unui slujitor

Lecţii importante şi nu foarte uşoare pentru slujitori

Autor necunoscut

© SoundWords, Online începând de la: 17.08.2019, Actualizat: 17.08.2019

soundwords.de/ro/a11916.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan .6-23; 3.26-30

Introducere

Vrem să analizăm unele gânduri referitoare la însuşirile unui adevărat slujitor, aşa cum noi le găsim în Ioan Botezătorul - însuşirii care ar trebui să marcheze tot mai mult viaţa noastră şi slujirea noastră.

Slujitorul vine de la Dumnezeu

> **Ioan 1.6:** A fost un om trimis de Dumnezeu, numele lui era Ioan.

Prima însuşire este: slujitorul vine *de la* Dumnezeu. Ca să venim de la Dumnezeu, trebuie mai întâi ca noi să fim *cu* Dumnezeu. Este destul de fermecător să faci o slujbă, căci ea are o forţă de atracţie asupra simţămintelor naturale, o forţă de atracţie care desigur nu posedă liniştea dinaintea Domnului. Dacă suntem într-o stare de linişte nu ne vede nimeni, nu ne aude nimeni, acolo avem a face cu problemele noastre de concentrare. Slujirea dimpotrivă face într-un fel oarecare ceva din noi. Dar în starea de linişte înaintea Domnului observăm că noi suntem nimic. Însă ceea ce lipseşte astăzi sunt tocmai slujitorii care vin cu adevărat din părtăşia practică *cu* Dumnezeu. Nu este nici o înviorare reală şi slujirea noastră nu are putere adevărată, dacă nu suntem în părtăşie *cu* Dumnezeu, aşa cum era Ilie, care mereu putea spune: „Domnul oştirilor, înaintea căruia stau.” Dacă lipseşte aceasta, inimile noastre pierd simţământul divin, coborâm la nivelul lucrurilor din jurul nostru şi slujirea devine mai mult sau mai puţin seacă şi formală.

Realităţile şi adevărurile cele mai frumoase şi cele mai mişcătoare vor fi privite curând numai ca dogme pure; şi aşa vor fi şi predicate – atunci va fi numai teologie rece. Pe lângă aceasta se poate întâmpla ca slujitorul să simtă curând o mulţumire de sine plăcută cu privire la slujba sa, care deseori nu este nici măcar deranjată când evident lipseşte binecuvântarea. Acestea sunt caracteristici ale unei stări adânc decăzute.

Pe de altă parte: dacă suntem în părtăşie *cu* Dumnezeu, atunci suntem în realitatea spirituală cu privire la propriile experienţe. Atunci pericolele vor fi mai mici ca să ne înşelăm cu privire la măsura progresului nostru, a darului nostru sau a credinţei. Gândim lucizi, aşa cum ar trebui să gândim. Dacă suntem la Dumnezeu şi *cu* Dumnezeu, vom învăţa să cunoaştem dragostea Lui, harul Lui nemărginit, ţelurile Lui mari, gândurile Lui măreţe cu privire la Hristos şi Adunarea Sa, realitatea puterii Duhului şi multe alte lucruri, care sunt acceptate de mulţi teoretic, dar sunt cunoscute de puţini ca realitate. Dacă am fost *cu* Dumnezeu în prezenţa Lui tainică, atunci vom putea ieşi de la Dumnezeu în puterea a ceea ce noi am învăţat înăuntru, ca să slujim într-o lume, aşa cum o avem noi astăzi. Atunci nu vom măsura puterea vrăjmaşului în comparaţie cu slăbiciunea noastră, ci în comparaţie cu Dumnezeu. Noi nu vom îmbrăca atunci o armură, pe care alţii au purtat-o – aceasta nu a funcţionat nici la David -, sau vom merge pe căile bătătorite, pe care au mers alţi slujitori. Nu ne vom sfătui cu carnea şi cu sângele. Aceasta înseamnă, că slujirea noastră nu va fi caracterizată prin oportunism, teamă de oameni sau teorii puse la punct în toate amănuntele. Fiecare slujitor, care vine de la Dumnezeu, este un original. Dumnezeu nu formează doi slujitori exact la fel, aceasta o fac oamenii – şi tocmai în măsura în care suntem formaţi în linişte înaintea Domnului, fiecare va avea aptitudinile lui speciale pentru slujirea făcută de el. Aceasta ne arată limita şcolilor biblice, ne păzeşte să vrem să imităm fraţi cunoscuţi, care au slujit sau slujesc în lucrarea Domnului, şi arată că aptitudinea pentru slujirea pentru Domnul nu se poate face prin antrenament, aşa cum se procedează pentru alte aptitudini omeneşti. Această pregătire în linişte cu Domnul va fi o astfel de pecete pe slujirea noastră, că credinţa va recunoaşte că ea vine de la Domnul.

William Kelly scrie în privinţa aceasta:

> Duhul împarte un dar de har, care se deosebeşte de altele într-un mod cu totul caracteristic. În Adunarea lui Dumnezeu nu sunt două daruri de har identice şi nici nu au fost date la două persoane exact aceleaşi daruri de har. Nici un om nu este exact ca vecinul lui; noi toţi ştim că fiecare are ceva specific. Asemănarea ar putea fi foarte vizibilă, însă pe

fiecare om s-a pus o pecete, pe care nimeni altul nu o poartă sau a purtat-o. La fel este şi în Adunare. Dumnezeu foloseşte pe unul sau pe altul pentru lucrarea pe care El ne-o dă s-o facem. Carnea este invidioasă şi geloasă. Însă cât de frumos este când Duhul lui Dumnezeu ne dăruieşte credinţa să vedem această diversitate în lucrarea Domnului şi s-o recunoaştem! Pe de altă parte aceste însuşiri divine sunt aproape întotdeauna şterse de natură, dacă i se oferă loc. Printr-un proces de egalizare ele sunt adaptate una la alta; linia gingaşă şi acţiunea felurită a Duhului lui Dumnezeu se pierd.

Slujitorul ştie că el este nimic

Ioan 1.22,23: „Ce spui despre tine însuţi?" El a spus: „Eu sunt glasul unuia care strigă în pustiu: ..."

A doua însuşire a unui slujitor adevărat este, că el este nimic. Ioan putea spune despre sine însuşi ca despre un simplu glas, şi unul mai mare (Matei 11.11) decât Ioan (Pavel) era foarte conştient cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii. În momentul când ne considerăm a fi cineva, nu mai suntem în poziţia adevărată şi în duhul adevărat al unui slujitor. Contrastul dintre relatarea lui Ioan despre sine însuşi şi descrierea felului în care Domnul îl vede, ne spune desigur foarte mult. Compară în privinţa aceasta Ioan 1.22-27 cu Luca 7.20-28) (sau Matei 11.9-11). Cu cât suntem mai demni de recomandarea pe care ne-o face Domnul, cu atât mai puţin vom gândi despre noi înşine.

Slujitorul este un martor, nu un docent

Ioan 1.6,7: Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre lumină, ca toţi să creadă prin el.

A treia însuşire a unui slujitor adevărat este aceea, că el este un martor. El vorbeşte despre ceea ce a văzut şi a cunoscut pentru sine. Lui Pavel i s-a spus, că el va trebui să fie un martor atât despre ceea ce el a văzut, cât şi despre felul în care Domnul i S-a arătat. S-

ar putea ca noi să aducem lucruri în slujire, în care noi înşine niciodată nu am intrat. Însă noi nu putem fi martori despre ele, de aceea este aşa de important să cultivăm părtăşia cu Dumnezeu şi să avem o intimitate crescândă cu Hristos. Probabil gândeşti, că aceasta ar fi pierdere de timp. Dimpotrivă, în loc ca aceasta să micşoreze mărturia Evangheliei adusă prin noi, o face mai deplină, mai bogată şi mai simplă. Dacă suntem în această legătură directă cu Dumnezeu, atunci stăm în contact direct cu harul, care se poate coborî până la cel mai de jos punct, ca să câştige inima unui păcătos. Predica noastră are deseori aşa puţină greutate, deoarece noi am cunoscut aşa de puţin pentru noi înşine lucrurile despre care vorbim. Fie că este vorba de frica de Domnul, de dragostea lui Dumnezeu, de valoarea lucrării lui Hristos sau de binecuvântarea pe care o savurează credinţa. Vorbirii noastre i se dă puterea adevărată dacă noi vorbim despre ceva în care noi înşine am pătruns cel puţin într-o oarecare măsură. Altfel există pericolul ca în loc să fim martori suntem numai docenţi. Ascultătorii noştri vor simţi diferenţa.

Slujitorul se predă pe sine însuşi pe deplin lui Hristos

> **Ioan 3.26-30:** Şi au venit la Ioan şi i-au spus: „Rabi, Cel care era cu tine dincolo de Iordan, despre care ai mărturisit tu, iată, Acesta botează şi toţi vin la El”. Ioan a răspuns şi a zis: „... Cine are mireasă este mire; iar prietenul mirelui, care stă şi-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul mirelui. Deci această bucurie a mea este împlinită. El trebuie să crească, iar eu să mă micşorez.”

O altă însuşire a unui slujitor adevărat este dăruirea faţă de Hristos prin uitare total de sine însuşi. Ioan era pregătit să se micşoreze, dacă Hristos va creşte. El era gata să fie împins deoparte, să păşească în umbră, da, să fie părăsit de proprii lui ucenici. Rezultatul mărturiei lui era dovada că ei posedau pentru ei înşişi realitatea divină – oamenii l-au părăsit pe Ioan şi L-au urmat pe Isus. Şi aceasta i-a produs chiar bucurie (Ioan 3.29). Căci din punct de vedere moral el a renunţat la sine şi şi-a găsit deplina satisfacţie

determinantă în acel Miel al lui Dumnezeu, despre care el a mărturisit: „Iată, Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1.29). Rezultatul mărturiei lui era, că el a produs în alţii ceea ce în el însuşi devenise eficace şi de preţ. Şi aceasta trebuie să fie ţelul propriu-zis al oricărei slujiri adevărate. Prin har noi putem aduce pe alţii acolo unde suntem noi. Însă noi nu putem să-i ridicăm mai sus de nivelul nostru. (Pe lângă altele, faptul acesta ar trebui să ne influenţeze în contactele pe care le căutăm. Ne coboară ele sau ne atrag spre Hristos, deoarece noi înşine avem parte de ceea ce vine din apropierea lui Dumnezeu?) Cât de deosebit de important este ca noi să fim apoi veghetori în rugăciune, treji şi ca noi să umblăm din obişnuinţă în Duhul. Hristos va fi atunci subiectul şi motivul vieţii noastre întregi şi al slujirii. Atunci vom putea probabil cu slăbiciune striga împreună cu Pavel în marea exprimare: Viaţa pentru mine este Hristos.

Slujitorul adevărat este încercat

Realitatea acestor însuşiri diferite va fi cu siguranţă încercată. Satan nu va pierde nici o ocazie să aducă în greutăţi pe slujitorul lui Hristos. Şi pe de altă parte Dumnezeu permite această cernere, ca să ne smerească prin descoperirea că nu suntem aşa de spirituali şi de devotaţi precum gândeam, şi prin acest test să dovedească veridicitatea a ceea El Însuşi a lucrat.

Slujitorul va fi încercat prin bunăstare

Slujitorul nu ar trebui să se aştepte să rămână întotdeauna în aceleaşi împrejurări. Ioan Botezătorul a fost pentru un timp omul cel mai popular al zilelor acelea. Zeci de mii ascultau mesajul său şi îl onorau ca profet al lui Dumnezeu. În acest timp el nu a primit împotrivire nici măcar din partea conducătorilor religioşi, şi el a fost ascultat chiar şi de împărat cu respect şi atenţie. El era leul acelui ceas, dictatorul moralei pentru orice rang social din popor, de la fariseii cei mai sus puşi şi până la vameşii dispreţuiţi. Cât de mulţi slujitori au ajuns mândri în astfel de împrejurări favorabile! Ai o ceată mare de ascultători, primeşti confirmare din partea lumii sau a fraţilor, se savurează preţuirea adevărată, care se aduce pe drept

cu bucurie slujitorului onorat de Dumnezeu, şi se vede succesul slujirii. Dar care este apoi deseori rezultatul? - entuziasm carnal, mândrie, înfumurare – poate uneori foarte pe ascuns. Şi de aceea viaţa trăită în judecare de sine este foarte importantă pentru fiecare slujitor al Domnului – în mod cu totul deosebit în timpuri în care totul pare să decurgă fără probleme. Dacă ochii lui Ioan nu ar fi fost permanent îndreptaţi spre Persoana anunţată, atunci el ar fi ajuns foarte curând să gândească că el ar fi fost demn de o poziţie mai înaltă, decât să fie un sclav, care se pleacă să dezlege sandalele Stăpânului său. Dar el avea înaintea lui gloria divină a Domnului, şi atunci el nici măcar nu a considerat că el ar fi demn să facă chiar şi cea mai neînsemnată slujire pentru El – chiar dacă aceasta ar fi să-l dezlege sandalele. Ioan Botezătorul a trecut strălucit încercarea bunăstării.

Slujitorul este încercat prin vrăjmăşie

Dar Ioan a fost încercat aşa cum mulţi alţi slujitori sunt încercaţi în alt fel. El a trebuit să cunoască nu numai vântul de sud al bunăstării, ci şi vântul de nord al vrăjmăşiei. Marea mulţime a poporului din pustie l-a dus în singurătatea şi aparenta inutilitate a închisorii, şi aceasta tocmai într-un timp când părea deja că era necesar mai mult decât oricând pentru toţi slujitorii adevăraţi să răspândească cu energie divină Evanghelia despre Împărăţia care va veni.

Încercarea cea mai grea: slujirea are loc şi fără noi

Imaginează-ţi-l ca pe un tigru închis într-o cuşcă. Între zidurile unei temniţe subterane al unui castel de pe ţărmul trist al Mării Moarte el aude despre lucrurile minunate, despre care se vorbeşte pretutindeni „în toată Iudeea şi în tot ţinutul din jur” (Luca 7.17). Te miri că el, după ce a auzit aceasta, era chinuit din cauza arestării care îl împiedica să participe la toate acestea? Când totul mergea bine, el a spus că el este nimic. Dar acum vine momentul în care el chiar şi în împrejurările cele mai vitrege trebuia să participe practic. Împărăţia lui Dumnezeu era predicată fără el. Se făceau lucruri la care el personal nu participa. Lucrarea lui Dumnezeu mergea mai

departe fără Ioan. Te poţi tu aşeza puţin în sentimentele lui Ioan?

Însă fiecare slujitor al lui Hristos trebuie să treacă mai devreme sau mai târziu prin astfel de experienţe. S-ar putea ca el să aibă parte de ele într-o formă modificată pe tot parcursul vieţii sale, sau el trece prin ele în timpuri deosebite de necaz. Sau el le învaţă pe patul de moarte, dar el trebuie să înveţe că el nu este nimic altceva decât slujitorul ţelurilor lui Dumnezeu (1 Corinteni 3.5-7) şi că Dumnezeu poate renunţa la el în orice moment şi poate încredinţa slujirea unui alt vas al harului. Da, cu siguranţă noi toţi am acceptat aceasta demult în teorie, dar este cu totul altceva să învăţăm aceasta şi în experienţa proprie cu Dumnezeu. Când Ioan a trebuit să înveţe aceasta, venise momentul ca el să se necăjească de ceea ce a mărturisit, că el ar fi nedemn să-I dezlege curelele sandalelor Lui. Dacă Acesta învia morţii, vindeca pe orbi şi pe slăbănogi şi pe surzi, elibera pe cei posedaţi de duhuri rele, de ce atunci l-a părăsit pe el, care totuşi anunţase venirea Lui, I-a pregătit drumul, şi l-a lăsat în închisoare? Ceva nu era în ordine. Mesia nu putea face aşa ceva. Întrebarea, pe care ucenicii lui au adus-o lui Isus (Luca 7.19), nu era o mustrare ascunsă a Stăpânului, care a permis ca slujitorul să ajungă în astfel de împrejurări, care l-au anihilat complet. S-a spus uneori că un credincios şchiopătează chiar în lucrurile care l-au caracterizat cel mai mult, şi aşa era la Ioan Botezătorul.

Deseori în ceasul în care slujitorul este făcut smerit în ochii lui proprii, şi s-ar putea ca şi în ochii altora, se descoperă mândria inimii lui, şi este bine dacă într-un astfel de ceas el se smereşte şi nu loveşte contra ţepuşei, împotriva ţepuşei suveranităţii Domnului.

Ne-am amintit deja de Pavel. Şi el a ajuns într-o astfel de încercare ca Ioan Botezătorul. El – marele apostol al naţiunilor -, care a adus Evanghelia în Europa, prin care mii de oameni au venit la credinţă, este smuls deodată din lucrare şi ajunge la închisoare. S-a terminat cu vestirea Evangheliei, s-a terminat cu slujirea sfinţilor, prin care au luat naştere aşa de multe adunări. Şi apoi şi el a trebuit să afle că totul merge mai departe şi fără el, da, că prin întemniţarea lui alţii au primit curaj (Filipeni 1.12,14), să vestească Evanghelia. Şi el este într-o astfel de părtăşie cu Domnul lui, că nu devine nicidecum invidios, ci se bucură (Filipeni 1.18). Da, chiar mai mult: el se poate

chiar bucura, cu toate că ştie, că alţii vestesc Evanghelia numai ca să-l necăjească. Aşa de altruist era, atunci când a scris epistola către Filipeni, că putea chiar să se înalţe şi să se bucure că Evanghelia era predicată. Da, el era aşa de real umplut cu Hristos (Filipeni 3.12), viaţa lui era realmente numai o Persoană, Hristos, că putea să reacţioneze în felul acesta. Cât de departe suntem noi de aceasta! Să fim imitatorii lui în privinţa aceasta (Filipeni 3.17)!

Fie ca însuşirile unui slujitor adevărat să ne caracterizeze întotdeauna, pentru ca să ne protejăm de entuziasmul zilelor de succes şi să nu descurajăm în zilele de împotrivire, ci ca noi să savurăm ceva din bucuria ascunsă şi puterea unui slujitor încercat.

„Fericit este oricine nu se va poticni de Mine" (Luca 7.23)

Tradus de la: Kennzeichen eines Dieners

Traducere: Ion Simionescu